

[Hartvig Frisch.]

maal, om man med dette Ord, tvingende, mener, at Grundene ikke er overbevisende for det Udvalg, der har arbejdet med Spørgsmaalet, eller om man mener, at disse Grunde ikke har kunnet tvinge Landstingets Flertal. Jeg er tilbøjelig til at tro, at det er det sidste, der menes med Ordet: tvingende. Naar det endvidere i Mindretalsbetænkningen udtales, at man fra en vis Side i Udvalget, som maaske nok havde været tilbøjelig til at gaa med til visse Ændringer, alligevel har sluttet sig til „den ovennævnte principielle Betragtning“ — dermed mener man altsaa den Betragtning, at en Lov skal vente en vis Tid, før den kan ændres —, saa tror jeg, at man her bruger Ordet „principiel“ i en noget ejendommelig Betydning. Man forstaaer dog ellers ved Udtrykket „principiel“ noget, der angaar Principperne; men det forekommer mig, at Drøffelserne har vist, at der er et ret stort Flertal netop vedrørende Principperne. Jeg kan derfor ikke se rettere, end at det netop ikke er principielle, men derimod rent praktiske Grunde, som har været afgørende, og jeg synes derfor, at Udtrykket er noget uheldigt valgt i denne Forbindelse.

Jeg skal slutte med som Ordfører for Udvalget at sige, at da der saaledes ikke har kunnet naas praktiske Resultater i Retning af Ændringer, er der sket det naturlige, at Flertallet og Mindretallet hvert har afgivet sin Indstilling; jeg skal anbefale Tingets Medlemmer at slutte sig til Flertallets Indstilling, som gaar ud paa Vedtagelse af Lovforslaget i uforandret Skikkelse.

Vagn Bro: Som det fremgaar af Mindretalsbetænkningen, agter vi fra det Partis Side, som jeg har den Ære at repræsentere, at tilraade, at man ved tredie Behandling stemmer imod det foreliggende Lovforslag.

Jeg kunde egentlig have nøjedes med at henvise til de Bemærkninger, jeg fremsatte baade i 1932 og i 1933 ved de første Behandlinger af Lovforslaget, thi selve Hovedprincipperne har vi jo behandlet i en Række Aar; men jeg kommer dog til at gøre et Par enkelte Bemærkninger til den ærede Ordfører (Hartvig Frisch), der nu har haft Ordet. Den ærede Ordfører siger, at under første Behandling var der Sympati for ikke saa faa Ting i det foreliggende Lovforslag. Og det er rigtigt. Vi fra vor Side er rede til at drøfte Meddomsmandsinstitutionens Indførelse i Strafferetsplejen, navnlig hvis man kunde sammenkæde dette med en mere

praktisk Ordning af Nævningernes Deltagelse i denne; men vi har samtidig fra første Færd fremhævet, at nu har vi endelig efter lange Forhandlinger og — som det meget rigtigt er blevet sagt — paa direkte Foranledning af den borgerlige Straffelovs Ikrafttræden faaet en samlet Ny-Lovgivning paa en Række vigtige Omraader, og vi har endvidere faaet denne kundgjort i en samlet Udgave af alle de Ændringer, vi har faaet siden 1919. Den ærede Ordfører siger, at den Fremstilling, som er givet i Mindretalsbetænkningen, og som gaar ud paa, at det fra alle Sider var en Forudsætning for denne Revision, at man derved skulde undgaa de aarlige Revisionslove paa dette Omraade, er forkert, i hvert Fald for Regeringspartierne Vedkommende. Jeg vil hertil gerne sige, at jeg ikke skal bestride, at den højtærede Minister har taget visse Forbehold baade i det andet høje Ting og her; men over for den nye Ordfører for Socialdemokratiet maa jeg sige, at jeg ikke kan erkende, at det er rigtigt, at Socialdemokratiet ikke skulde have været inde paa den samme Betragtning, som vi gør gældende: at nu skulde man af Hensyn til læg og lærd netop have et Pusterum. Jeg bliver derfor nødt til med den højtærede Formands Tilladelse at citere, hvad den tidligere Ordfører for Socialdemokratiet, dette Tings højtærede nuværende Formand (Hans Rasmussen), udtalte — det findes gengivet i Folketingstidende 1931—32 Sp 5528.

„Jeg tror, jeg tør tilføje, at naar man saaledes enstemmigt stiller sig paa Lovforslagets Grund ved denne Lejlighed, er det Udtryk for Ønsket om, at man nu endelig kommer til en Afslutning af det mangeaarige Arbejde, der har været i Gang med Hensyn til en almindelig Revision af Loven om Rettens Pleje, og ligeledes af Hensyn til Ønskeligheden af ikke at forsinke Ikrafttrædelsen af den nye Straffelov, som vi jo alle venter skal træde i Kraft til det Tidspunkt, der er fastsat i Loven, nemlig den kommende første Januar.“

Den ærede Ordfører gaar kraftigt og tydeligt ind for, at nu er vi naaet til en Afslutning, og derfor synes jeg ikke, det er rigtigt, at man bestemt bestrider den Fremstilling, vi har givet her. Jeg gentager, at under Debatten har den højtærede Minister taget sine Forbehold, men det ledende Regeringsparti har gennem sin Ordfører kraftigt og tydeligt talt om Afslutning af dette store Arbejde. Vi har fra vor Side under de sidste Forhandlinger føjet til, at det her drejer sig